

Autor: Anonymous

Poznámka Counter-Currents: *Roger Degueldre byl popraven 6. července 1962. Jako připomínku otiskujeme tento článek neznámého autora z časopisu National Alliance Attack!. Jde o poučný popis boje Organizace tajné armády (OAS): statečném, ale intelektuálně nedostatečném a v konečném důsledku neefektivním odporu proti hanebné a odpudivé zradě evropských osadníků v Alžírsku Charlesem de Gaullem.*

Když večer 19. listopadu 1962 vyšel William Levy ze svého alžírského bytu, nevšiml si dvou mladíků, nonšalantně sedících na skútru půl bloku od jeho dveří. Zatímco Levy kráčel po ulici, skútr nastartoval a velice pomalu se za něj pověsil. Když se dostal na jeho úroveň, muž sedící za řidičem vytasil revolver a střílil Levyho třikrát do hlavy. Levy byl na místě mrtev. Než odburáceli pryč, rozházeli popravčí kolem Levyho těla trojúhelníky z černé lepenky.

William Levy měl být opatrnější. Coby generální tajemník Francouzské socialistické strany v Alžírsku a hlasitý odpůrce alžírských bílých osadníků na sebe Levy nevyhnutelně obrátil hněv muže, jehož znamením byly černé trojúhelníky: Rogera Degueldreho, vůdce komand Delta OAS. Degueldre odsoudil Levyho k smrti o dva měsíce dříve. Během týdne, kdy byl popraven Levy, padli za oběť nemilosrdným kulkám další četní Židé a francouzští liberálové, kteří se stavěli na odpor poslední zoufalé snaze evropských obyvatel Alžírsku zachovat svou domovinu.

Hnutí, v němž se soustředily naděje evropských osadníků – *Organisation d'Armée Secrète, OAS* (česky Organizace tajné armády) – založila zkraje roku 1961 skupina alžírských Francouzů v exilu a armádních důstojníků. Její nejefektivnější operativce – Degueldreho a jeho komanda Delta – poháněla neuhastitelná palčivá nenávist zrazených. Znovu a znovu útočili, ne na muslimy z alžírské *Front de libération nationale, FLN* (česky Fronta národního osvobození), kterou už porazili, ale na vládu Charlese de Gaulla – muže, který jim přísahal, že Alžírsko zůstane „organickou součástí Francie, dnes a navždy.“

Ačkoliv se to může zdát zvláštní, nominální velitel OSA generál Raoul Salan s Levyho popravou nesouhlasil. Salan se, stejně jako část vyšších důstojníků OAS, považoval spíše za politika než muže činu. Bylo by možné označit jej za umírněného socialistu, který vkládal velké naděje do získání přízně liberální a židovské metropolitní Francie. Bouře hněvu, jež se mezi francouzskými politiky po Levyho smrti rozpoutala, jej vyděsila, a tak narychlo sepsal dopis socialistickému předáku Guyi Molletovi, v němž čin odsoudil.

Spory ve vyšším velení OAS ohledně Levyho smrti příkladně dokresluje schizofrenní podstatu

Poručík Roger Degueldre (19. května 1925 – 6. července 1962)

organizace během její krátké a hořké historie. Od svých počátků v prvních měsících roku 1961 až po své smrtelné křeče o něco více než o rok později sužovalo OAS stejně zmatené myšlení a nedostatečná revolučnost, s jakými se potýká každé bílé politické hnutí od konce války. Navzdory svým nedostatkům se však OAS ocitla ve svém boji proti cizími elementy ovládané francouzské vládě blíže úspěchu než kterékoliv poválečné hnutí bílého odporu až do dnešních dní.

Roger Degueudre byl pravým opakem politikařících důstojníků a civilních teoretiků, jejichž rozkazy poslouchal. Pohrdal jejich snahou ospravedlnit boj OAS pomocí transcendentně filozofických a morálních konstrukcí. Jako muž nekomplikovaných instinktů a věrnosti vyjevil svou motivaci velícímu důstojníku rok předtím, než se připojil k OAS. „Všichni jsme přísahali udržet Alžírsko francouzské. Pokud jde o mě, svoji přísahu dodržím. To znamená, že jí zůstávám věrný až do konce.“

Roger Degueudre se narodil roku 1925 v městečku poblíž belgických hranic. Dodnes není jasné, jestli byl členem francouzského odboje – jak sám tvrdil – nebo jestli bojoval v řadách Hitlerových SS pod vlajkou Degrellovy *Légion Valonie*, jak zněla verze vlády. O své minulosti nemluvil a dotazy odbýval lakonickým: „Žádné fotky, žádné dopisy, žádné vzpomínky.“

Po válce se Degueudre přidal k Cizinecké legii pod *nom de guerre*, jež používal až do roku 1958. Během následujících 15 let poznal nepolevující válčení, nejprve v Indočíně a posléze v Alžírsku. Tehdy na sebe upozornil svým hrdinstvím a vojenskou dovedností, když se vypracoval z brance až na prvního poručíka, což byl v Cizinecké legii neobvyklý služební vzestup.

Pierre Isaac Isidore Mendès France, zrádce od Dien Bien Phu, židovský francouzský

Stejně jako jeho druhy jej znechutila politická zrada francouzských vojsk v Indočíně. Když v roce 1954 zahájili Arabové a Berbeři z FLN teroristickou kampaň proti Francouzům v Alžírsku, zapojila se francouzská armáda do boje z ještě naléhavějších pohnutek, než jsou vojenská hrdost a národní čest.

Francouzští vojáci – a legionáři, jejichž velitelství se nacházelo v Alžírsku zvláště – měli velice blízko k asi milionové populaci alžírských Francouzů. Řada legionářů se oženila s místními dívkami a po odchodu z armády plánovali zůstat v Alžíru či Oranu. Tito *pieds-noirs* / „Černé nohy“/, jak byli evropští Alžířané známi (z příběhů o tom, jak jejich nemajetní předci dorazili do Alžírska bez bot, proto „černé nohy“) francouzské vojáky zbožňovali, zejména pak elitní výsadkáře a legionáře.

Když bylo v květnu 1958 zjevné, že vedení zkorumpované francouzské Čtvrté republiky je připraveno jednat s FLN, vojsko rázně zakročilo. Generál Salan, vrchní velitel

premiér, který v roce 1954 vydal francouzskou Indočínu komunistickému Viet Minhu, čímž nastavil kurz, jenž po něm následovali de Gaulle i Kissinger s Nixonem. Pravidlo zavedené po 2. světové válce Mendés-Francem a dalšími předáky jeho kmene pod zástěrkou skoncování s imperialismem znělo: „Už žádná další bělošská vítězství“; bílí se musí naučit začít se podřizovat barevným.

francouzských vojsk v Alžírsku, dal vládě jasně najevo, že armáda nebude nečinně přihlížet podobné zradě, jaká proběhla o čtyři roky dřív v Indočíně. Čtvrtá republika padla. Koncem května se francouzská vláda ocitla pevně v rukou jediného muže, jemuž francouzští Alžířané i armáda věřili, že udrží Alžírsko francouzské: Charlese de Gaulla.

De Gaullova obliba mezi francouzskými nacionalisty pramenila z četných mýtů, šířených malou skupinou cizorodých vetřelců, kteří drželi v rukou skutečnou moc nad Francií. Jedním z nejučinnějších z nich bylo přesvědčení, že Charles de Gaulle samojediný „zachránil čest Francie“ rebelií proti zákonně ustanovené francouzské vládě maršála Pétaina a bojem po boku anglo-sovětských Spojenců během 2. světové války. Doprovodnou lží pak byla představa, že de Gaulle posvěcením poválečných krvavých čistek antikomunistů a protigaullistických Francouzů „očistil“ zemi.

Nikdo nevěřil tomuto nesmyslu oddaněji než armádní důstojníci. Ti, kteří na to byli dost staří, bojovali za války buď po de Gaullově boku nebo v odboji. V poválečném důstojnickém sboru pochopitelně zbývalo vcelku jen málo pétainistů. Jestli se snad francouzští vojáci divili, že jejich židovští a levicoví váleční spojenci se v následujících letech ukázali být nejhoršími nepřáteli Francie, ani na moment nepochybovali o de Gaullově upřímnosti.

De Gaulle zpočátku tyto iluze přižívoval: bezprostředně po svém zvolení objížděl Alžírsko a ujišťoval zdejší Francouze o neochvějně podpoře. Za oponou se však připravoval konat po vůli lidem, jimž byl zavázán za svou pozici: malému jádru židovských „poradců“, mediálním mogulům a dalším přidruženým loutkařům, kteří určovali kurz Francie i zbytku Západu v roce 1958 stejně jako dnes.

Dva roky se de Gaullovi s pomocí mediálních kouzelníků jako Pierre Lazareff, nazývaným „Napoleon francouzského tisku“, dařilo klamat národ a vyšachovat prozíravější odpůrce. Postupně však de Gaulle své záruky budoucnosti francouzského Alžírska oslaboval. V lednu 1959 mluvil o budoucnosti Alžírska „těsně spjatého s Francií.“ V září téhož roku už vyjádřil podporu pro „vládu Alžířanů v Alžírsku.“ Po každém pokusném balónku byli příliš hlasití odpůrci z řad důstojnictva převeleni či urychleně penzionováni.

V lednu 1960 nechal prezident převelet oblíbeného vrchního

Charles de Gaulle byl francouzským

velitele alžírských vojsk generála Massua kvůli zpochybňování jeho záměrů v této zemi. *Pied-noirs* vyšli do ulic za obezřelé podpory protigaullistických důstojníků. De Gaulle však vydržel déle než oni a „týden barikád“ ho moci nezavál. V následujících měsících však vůdci „týdne barikád“ i řada dalších znepokojených důstojníků směřovala do Madridu, kde byly položeny základy budoucí OAS.

Zkraje roku 1961 byla de Gaullova čistka podezřelých odpůrců z řad armády v podstatě kompletní a mohl tak přistoupit k ponechání Alžírsku napospas FLN. V tomto momentě ale narazil na neočekávaný odpor.

Zakladatelé OAS sotva spadali do stereotypní levicové škatulky „fašistů“ či „militaristů“. Mimo důstojníků, fušujících do levicové politiky, jako generál Salan a plukovník Joseph Broizat (pozdější editor novin OAS *Centurioni*), zde byli i nadšení vyznavači maoistického guerillového válčení, především plukovníci Yves Godard a Jean Gardes. A chladný, intelektuálně založený francouzsko-alžírský student a politický teoretik Jean-Jacques Susini se s potěšením označoval za komunistu.

Ideologicky nesourodé vůdce OAS sjednocoval mimo nenávisti k de Gaullovi a oddanosti francouzskému Alžírsku ještě jeden prvek: všichni vyjádřili odpor k rasismu v jakékoliv podobě. Od samého počátku až do konce byla pro OAS politickým řešením alžírských rasových a kulturních problémů naprostá integrace deseti milionů Arabů a Berberů do francouzské komunity.

Předáci OAS také silně tíhli k filosemitismu. Doufali, že si francouzské Židy získají vyvoláním sympatií k osudu 300 000 alžírských Židů, které muslimští obyvatelé Alžírsku nenáviděli coby lakotné lichváře. Jean-Jacques Susini, hlavní teoretik a propagandista OAS, dokonce jmenoval Žida Andrého Saada svým tajemníkem.

Na jaře a začátku léta 1961 se OAS potajmu organizovala v Alžírsku. Plukovník Godard a poručík Deguedre, který v únoru kvůli OAS opustil svůj pluk Cizinecké legie, vytvořili v Alžírsku a Oranu efektivní zpravodajský a operační úsek. Buňky vznikly i ve městech metropolitní Francie. Na vrcholu léta byla OAS připravena jednat.

Deguedreho komanda Delta nejprve udeřila na de Gaullovu policii. Inspektor Gavoury byl pobodán ve svém alžírském bytě. Inspektor Goldenberg byl zastřelen, když jel domů tunelem Alžírské univerzity. Gaullistické operace proti OAS v Alžírsku byly brzy efektivně ochromeny.

Jakmile komanda Delta začala útočit i na politické odpůrce francouzského Alžírsku, měkčí předáci OAS se cítili pobouřeni. Reakce tisku na Levyho smrt znepokojila Salana, který si maloval možnost získání levicové podpory v boji proti de Gaullovi. Ale Salan si netroufl dokonce riskovat ani pokus o odstranění samotného de Gaulla. Když v září skupinka pravicových – na OAS nezávislých – militantů jen těsně neuspěla při pokusu o zavraždění

Eisenhowerem, ochotnou loutkou stínových manipulátorů za oponou světové politiky. Podobně jako Eisenhower hrál i on roli válečného „hrdiny“, snadno schopného přesvědčit plytké patrioty a pošetilé, krátkozraké konzervativce Francie, že je skutečným vlastencem.

prezidenta, Salan spěchal ujistit tisk, že jeho muži nesehráli v operaci sebemenší roli.

Francouzská Cizinecká legie ztělesňovala rasově nejzdravější část národa, zatímco barbouzes rasový odpad; většinu z nich nekolovala v žilách takřka žádná francká či galská krev. Na fotce skupiny barbouzes jsou Jim Alcheik (úplně napravo), Tunisan zabitý Deguedreho bombou maskovanou v tiskařském lisu; Lucien Bitterlin, jeden z hlavních předáků barbouzes (nalevo, s cigaretou); a Marlo Lobianco, komunist, který také zemřel při explozi tiskařského lisu (sedící). Nemělo by nás překvapit, že skrytí vládcí Francie, kteří neměli s legionáři nic společného, vložili svou důvěru v barbouzes - s nimiž pociťovali přirozené pouto. Skutečnou tragédií pak zůstává, že se tolik dobrých Francouzů - ztělesněných Legií - nechal podvést de Gaullem k prolévání krve jiných dobrých Francouzů, namísto toho, aby se s nimi spojili ve společném boji proti skutečným nepřátelům vlastní rasy a národa.

Zatímco se liberální vůdci OAS snažili udobřit si „veřejné mínění“ ve Francii, de Gaullovi nohsledi se připravovali vytasit proti OAS novou vražednou zbraň. *Barbouzes* („vousatí“ nebo „tajní“), jak se jim říkalo, byli organizováni pod záštitou gaullistického Hnutí pro spolupráci, jehož oficiálním cílem byla podpora evropsko-muslimské spolupráce a přátelství. Rekrutovali se zejména z řad *Service d'Action Civique*, soukromé armády ostrých hochů, jejichž fanatická oddanost prezidentovi se hodila při zastrašování jeho politických oponentů. K nim se připojila řada profesionálních zabijáků, hlavně Arabů a Vietnamců, lidského odpadu z bývalých francouzských kolonií, smíšených s řadovými kriminálníky z marseillských doků. Jen málo z nich se muselo učit řemeslu mučení a vraždy.

Tito zločinci neměli žádný legální status, a proto je ani nijak neomezovaly zákony. Vláda popírala bytí i jejich existenci. Byli věrní jedině de Gaullovi a jejich úkolem bylo zničení OAS.

Když krátce před jejich příchodem do Alžíru prosáky v půli listopadu zprávy o existenci a účelu *barbouzes*, Deguedre jednal rázně a rozhodně. Zatímco *barbouzes* procházeli celníci na letišti Maison Blanche za městem, skrytí fotografové pořídili jejich fotky a úředníci a celníci sympatizující s OAS si poznamenali jména z jejich pasů. Během několika málo hodin zdobily zdi a ploty po celém Alžíru plakáty s fotkami *barbouzes* a jejich aktuálními falešnými jmény a hrozivým popisem: „*Barbouzes* - živí nebo mrtví.“

Zprvu kolem sebe komanda Delta a *barbouzes* opatrně kroužili a hledali možnou skulinku a příležitost k útoku. *Barbouzes* se však brzy stali faktickým vězni na svých velitelstvích ve dvou alžírských vilách, spíše kořistí než lovci. 11. prosince nastražil tým Delta před vilou léčku na dva velitele *barbouzes* Luciena Bitterlina a Andrého Goulaye, při níž rozstříleli jejich auto

palbou ze samopalů. Jako zázrakem vyvázli, jen Goulay byl raněn.

U příležitosti silvestrovské noci *barbouzes* v Bitterlinově vile povolili uzdu ostražitosti. Během jejich oslav se Degueldre a jeho muži ozbrojení kulomety a provizorními bazukami vyšplhali do pozic na okolních střechách. Hvízdání prvních několika divoce nepřesných raket veselící se skupinu rychle vystřízlivělo. Než však stihli opětovat palbu, zasáhla další z raket bednu s granáty, které zasypaly interiér vily deštěm smrtících střepin. Zároveň dostali Degueldreho střelci obránce do vražedné křížové palby. Dety se vytratily do noci, zanechávajíc za sebou dvacítku mrtvých či raněných *barbouzes*.

Jak rostly jejich ztráty, rostoucí nenávisť *barbouzes* k OAS explodovala v šílených orgiích mučení a vraždění. Jelikož se ani v nejmenším nepřiblížili svému cíli likvidace velení OAS, dávali průchod svému vzteku na kterémkoliv z pied noirs který jim padl do rukou – ať patřil k OAS nebo ne.

Dne 29. ledna *barbouzes* unesli Alexandera Tislenkoffa, syna carského důstojníka a radiotechnika OAS. Zavezli ho do kůlny za druhou z velitelských vil na kopcích nad Alžírem. Tam jej mučili dva Vietnamci a Tunisán.

Tislenkoffovo utrpení přerušilo doručení obří bedny z Paříže, již se mučitelé jali kvapně převzít a rozbalit. V bedně byl tiskařský lis, jehož doručení bylo toužebně očekáváno. S jeho pomocí zamýšleli *barbouzes* po desítkách tisíc tisknout proti-OAS a pro-muslimské plakáty a pamflety.

Barbouzes se shlukli kolem lisu, chtíví prohlédnout si nové vybavení. Když jeden z Arabů páčidlem otevřel bednu, spustil nástražné zařízení, napojené na více než 25 kilogramovou nálož plastické trhaviny, již komanda Delta bednu po přistání v alžírském doku vylepšili.

Mohutný výbuch vilu zcela srovnal se zemí. Poblíž stojící *barbouzes* byli doslova rozmetáni na kusy. Další rozdrtily na kaši tuny a tuny trosek. Celkem bylo jedním smělym tahem eliminováno téměř 40 de Gaullových katanů, mezi nimi i předák *barbouzes* Mario Lobianco, fanatický levičák a bývalý komunistický interbrigadista ve Španělsku.

Tislenkoffovi a dalším zajatcům z řad pied noir se po výbuchu podařilo uniknout, ale francouzský Alžířan Jacques Gosselin – bez jakéhokoliv napojení na OAS – zahynul ve sklepe vily, kde byl zadržován,

Zbývající *barbouzes* našli poslední útočiště v **hotelu Rajah** v centru Alžíru. Netrvalo dlouho, než je v jejich novém velitelství přišla přivítat komanda Delta.

Dne 19. února zastavila před hotelem Rajah dvě armádní polopásová vozidla. *Barbouzes* nepojali sebemenší podezření, dokud komanda Delta – kterým se povedlo získat vojenské vybavení – nespustila drtivou palbu na průčelí hotelu. V těžké palební nevýhodě se *barbouzes* museli spasit útekem zadními dveřmi a okny.

Mezi těmi z nich, kterým se podařilo uniknout, byl i těžce raněný Vietnamec. Jeho druzi jej odvezli do nemocnice Maillot poblíž čtvrti Bab el Oued – bašty OAS. Na druhý den se pro něj vrátili.

Muži z Dely spustili palbu, když *barbouzes* ve svém Peugeotu opouštěli areál nemocnice.

Auto se stalo s prázdnými pneumatikami neovladatelným a narazilo přímo do zdi. Nádrž začala hořet a vybuchla. Jak se gaullističtí zabijáci zoufale snažili vyprostit z hořících trosek, muži z komanda je obklopili a pokropili bezmocnou posádku několika dávkami ze samopalů, Brzy se v autě nic nehýbalo. Kolem vysoko plápolajících plamenů z hořícího Peugeotu se shromáždili zvědaví *pieds noirs* z Bab el Ouedu. K rychle uhelnatícím *barbouzes* necítili ani náznak lítosti.

Po útoku na hotel Rajah byli *barbouzes* jako účinná bojová síla v Alžírsku vyřízeni. Navzdory Degueudreho skvělým úspěchům se však celková situace OAS začal zhoršovat. De Gaulle a jeho páni stále drželi většinu trumfů a nyní plánovali nová a ještě brutálnější opatření.

De Gaullovým prvním počinem bylo 7. března zahájení vyjednávání s FLN. Přestože FLN už dávno přestala být důležitou vojenskou silou v Alžírsku, francouzský cizími elementy ovládaný tisk prezidentův krok velebil coby akt génia v předznamenání takřka totožné reakce na Kissingerův a Nixonův „mír se ctí“ ve Vietnamu o jedenáct let později. Z větší části apatickým a sebestředným bělochům z metropolitní Francie se dostalo ujištění, že problémy v Alžírsku budou brzy minulostí a oni se o ně nemusí dále nijak starat. Většina Francouzů se podvolila de Gaullovým plánům na bezdůvodné vydání Alžírska.

Propaganda OAS se však stále snažila apelovat na smysl pro čest mužů, kteří však byli zapřisáhlými nepřáteli bílého Alžírska. Salan byl např. upřímně překvapen, když tajné radiové vysílání OAS, fakticky přirovnávající de Gaullovy síly k novému Gestapu a SS, nevyvolalo u židovských posluchačů vlnu sympatií. Podobné – tedy takřka nulové – podpory se dostalo i **Georgesu Bidaultovi**, když se po vzoru své válečné odbojové organizace pokusil zorganizovat Národní odbojovou radu sympatizující s OAS.

Jakmile si prezident mohl být jistý pasivitou francouzské veřejnosti, pustil se do ofenzívy proti OAS. Jelikož zaznamenaly bezpečnostní složky zanedbatelný úspěch při rozkrývání struktury OAS, de Gaullovi stratégové přišli s plánem opatření, namířených proti civilní základně organizace.

Zprvu nebylo snadné nalézt důstojníky a vojáky ochotné bojovat s OAS, tím méně pak alžírsko-francouzské civilisty. Když však začínalo být zjevné, že de Gaule zřejmě zvítězí, našel mezi cyničtějšími vojenskými kariéristy ochotné katany.

De Gaullův oranský velitel, generál Joseph Katz, se do boje proti OAS vložil s nebývalou tvrdostí. Všem vojákům slíbil za „eliminaci teroristy“ den dovolené navíc. Katz také vyvinul obzvláště brutální a účinné metody protipovstaleckého boje. A právě tyto Katzovy metody byly využity oproti civilnímu alžírskému obyvatelstvu.

Dne 23. března francouzské tanky a obrněná vozidla vtrhly do čtvrti Bab el Oued. Domovní prohlídky byly prováděny zcela bez ohledu na práva stále ještě francouzských občanů. Ženy a dívky byly svlečeny donaha okounějíci rekruty. Z jakékoliv důvodu podezřelí muži byli spoutáni, zbiti a odvečeni k dalším výslechům. Tucty alžírských Francouzů – včetně žen a dětí – branci s lehkým prstem na spoušti zastřelili.

O několik dní později se tisíce Francouzů shromáždily na Rue d'Isly v centru Alžíru, aby protestovaly proti armádní brutalitě. Stály proti nim arabské oddíly francouzské armády. Když se poklidní demonstranti chystali rozejít, spustili Arabové ve francouzských uniformách téměř osmiminutovou palbu. Když se prach usadil, zůstalo na zemi ležet padesát mrtvých mužů, žen a dětí a další stovky raněných.

Jak de Gaulle posílal do Alžírska stále další a další policejní a armádní oddíly, když měl na domácí frontě díky mediální podpoře a obecné lhostejnosti volné pole působnosti, začínala se OAS pod tlakem hroutit. Nižší velitelé byli stále přístupnější úplatkům policie a vyšší kádry padaly jeden za druhým do rukou policie.

Degueldre byl zadržen 7. dubna. Zradil ho François Lecca, podobně jak Degueldre bývalý legionář. Salana chytili 20. dubna.

Jak se OAS hroutila, méně čestní členové se pokoušeli o útěk. André Saada, Susiniho židovský tajemník, se pokusil pláchnout s pokladnou organizace. Dostal se však jen na hlavní alžírské nádraží, kde na druhý den objevili jeho kulkami poseté tělo.

Se zničením OAS se francouzská armáda – v souladu s de Gaullovými rozkazy – odmítala ujmout role Tajné armády při ochraně etnických Francouzů v zemi. Teroristé z FLN, povzbuzeni uznáním a diplomatickou aktivitou francouzské vlády, se pustili do krvavé teroristické kampaně proti prchajícím Evropanům. V průběhu posledních několika týdnů evropské přítomnosti v Alžírsku zmizelo na tři tisíce bělochů – ztráta obyvatelstva odpovídající únosu tři čtvrtě milionu Američanů během necelého měsíce. Jen málo z nich se podařilo nalézt, ale těch několik – jako opakovaně znásilněná a posléze ukamenovaná školačka v lese u Alžíru nebo ďábelsky mučený a zohavený majitel krámků – poskytlo dostatečnou představu o přirozenosti mužů, kterým de Gaulle vydal Alžírsko.

Generál Joseph Katz, Oranský řezník, byl nejoddanějším gaullistickým pochopem v Alžírsku. Žid Katz byl jedním z mála nejvyšších důstojníků francouzské armády, jehož de Gaulle a lidé stojící za ním nemohli podezřívát ze sympatií k bílým osadníkům v Alžírsku, pieds noirs. Katz de Gaullovu zradu pieds noirs a vydání země FLN vykonával se sadistickou neúprosností.

Po nuceném odsunu takřka milionu Evropanů se alžírská tragédie nachýlila k závěru. Zbývalo jen dokončit poslední čistky.

Zajatí vůdci OAS bojovali o své životy před vojenskými soudy ve Francii. Generálové a plukovníci požívali v některých francouzských společenských a vojenských jistých sympatií. Obhajovali je nejlepší právníci v zemi. Někteří, jako Salan, byli osvobozeni přímo soudem, dalším vysokým důstojníkům zmírnil trest smrti na doživotí prezident de Gaulle. Téměř všichni vězni z řad OAS byli amnestováni ještě před levicovými studentskými nepokoji v roce 1968, kdy de Gaulle v očích mnoha někdejších příznivců OAS znovu „zachránil Francii.“

Roger Degueldre však našel mezi módními Pařížany jen málo příznivců. Od velitele obávaných komand Delta se distancovali i „zodpovědní“ stoupenci OAS. Degueldreho advokát **Jean-Louis Tixier-Vignancour**, který tak brilantně zajistil Salanovo osvobození, poručíkovu obhajobu zkazil a 28. června byl Roger Degueldre shledán vinným z deseti vražd.

Za úsvitu 6. července 1962 Degueldreho převezli na popraviště v pevnosti d'Ivray u Paíže. Svým katům řekl: „Všem svým důstojnickým druhům chci říct, že kráčím hrdě na smrt za splnění své přísahy, kterou alespoň jedenkrát vyřkli všichni bojující důstojníci: nevydat Alžírsko FLN.“ Odmítl pásku přes oči, a když se ozval výstřel šesti pušek, linula se z jeho rtů *Marseillaise*.

Zdroj: *Attack!*, č. 57, 1977. Překlad pochází z článku **Roger Degueldre & the OAS**, publikovaného na stránkách Counter-Currents Publishing.